

afhandling, at naar Verden var saa fuld af samvittighedsløse og jammerlige Personer, havde Lægerne en Del af Skylden. Ved bestandig at være tilrede med alle Slags beroligende og bedøvende Midler tilslørede de Livets sande Vilkaar og franarrede Menneskene den Anledning til sund og nøgtern Eftertanke, som Sygelejet var, og som de fleste havde haardt fornøden.

„Jeg vil anbefale Dem at tage en Kop varm Hyldete med lidt Honning i,“ sagde han. „Morfin kan jeg ikke give Dem. I det mindste ikke foreløbigt. Iøvrigt vil jeg tilraade Dem for Fremtiden at indføre et Fastedøgn en Gang om Ugen. Vore Stofskifteorganer trænger ogsaa til at holde Hviledag.“

Hr. Søholm, der hidtil knap havde set paa Doktoren, rejste sig ved disse Ord overende i Sengen og gloede paa ham som paa et Spøgelse, der var steget op af Gulvet.

„Hvad er det, De siger? ... Hvem er De? Hvordan kommer De her? Er De Læge?“

„Jeg formoder, at De selv har sendt Bud efter mig.“

„Er De gal, Mand! Vil De ikke give mig en Indsprøjtning?“

„Nej. Det Ansvar kan jeg ikke tage paa mig.“

„Ansvar? Hvad er det for Snak! Har man hørt Mage! Naar en Mand som Professor Bender, kongelig Hoflæge, har givet mig Morfin, tør De — en Landsbydokter — vel ogsaa.“

Doktor Gaardbo tav hertil.

„Nu har jeg — Fanden ta' mig! — aldrig hørt Mage! Vil De ikke give mig en Indsprøjtning? ... Det skal De